

отъ кръвъ. Очи стъклени. Замръзналъ безжизненъ погледъ. Азъ бѣхъ виждалъ овчи глави, свински, кози, говежди. Тѣ всѣкога сж ми правили страшно впечатление. Но сега? Тия човѣшки глави отъ дъно раздрусаха, потресоха детската ми

Отсѣченитѣ глави въ Конашкия дворъ.

душа. Моето въображение бѣснѣеше. Налиташе на изгледи и предмети, кой отъ кой по-грозни. Мене ми се видѣ, че всичко хубаво на свѣта е излишно, щомъ хората могатъ да колятъ хора като добитѣкъ, щомъ могатъ да отсичатъ и търкалятъ човѣшки глави съ лекомислие и удоволствие. За мигъ красотата на живота, жаждата ми да живѣя, пленителнитѣ образи на бждината изчезнаха отъ духовнитѣ ми взори. Мене ми се поиска да се скрия въ нѣкое недостъпно мѣсто и тамъ да затворя очи, да заспя вѣченъ сънь.

Де да съмъ знаялъ, че натагъкъ имаше да видя по-страшни случки, че имаше да изпитамъ неизразими беди. И пакъ нѣмаше сърцето ми да се прѣсне, и пакъ нѣмаше да умра.